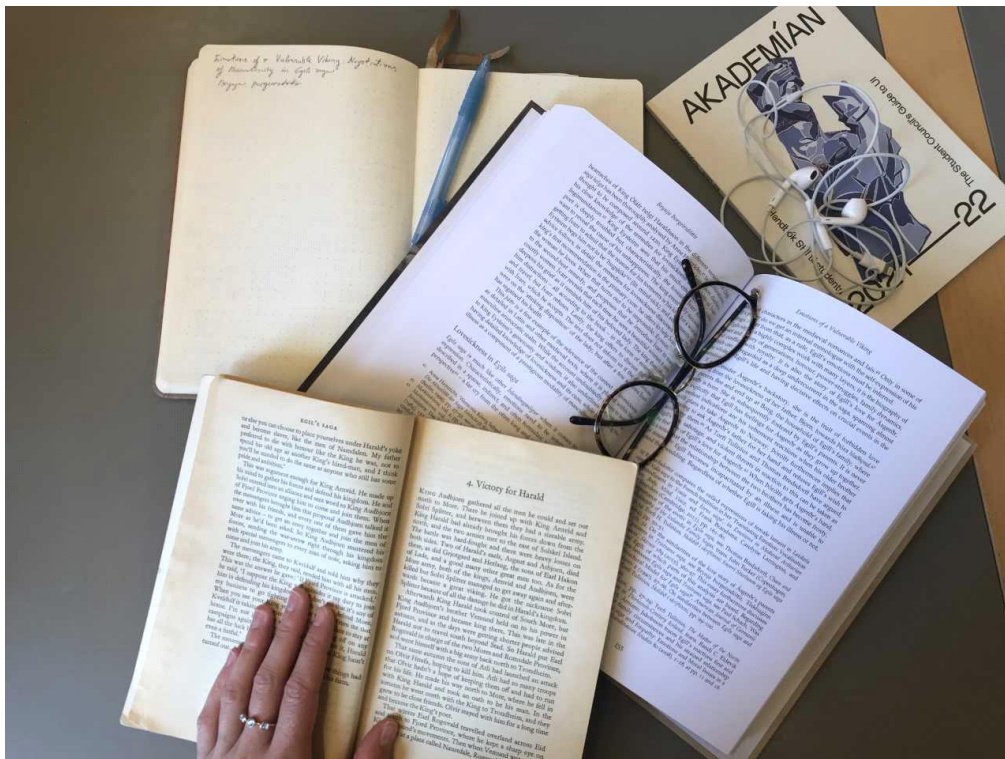

Správa z pobytu na Islande

Prečo sa púšťať do výziev ak sa v živote zaobídeme aj bez nich? A naozaj zaobídeme? Pamätám si prvé ráno v Reykjavíku – sedela som v spoločenskej miestnosti hostela, obklopená neznámymi a hlučnými turistami, bála som sa, že sa každú chvíľu rozplačem a nevedela som, čo ďalej. Považujem sa za samotársky typ človeka a preto mi prišlo cestovanie sólo ako celkom ľahká záležitosť, lenže samota v neznámej krajine, na Islande, ktorý leží niekde na konci sveta, mesiac bez rodiny a kamarátov je trochu iná samota. Pocítila som, čo znamená skutočná opustenosť. A vtedy som pocítila aj to, čo znamená domov a tie emócie, ktoré nás k nemu viažu, kvôli ktorým je také ťažké sa od neho odpojiť, aj keď veľmi často chceme. Potom som myslela na to, prečo som sa dala na niečo takéto, prečo som s tým vôbec súhlasila, a napokon, keď som už tam, ako si to celé obrátiť vo svoj prospech, ako si ten pobyt skutočne užiť a vziať si z neho niečo užitočné. V to prvé ráno sa ku mne niekto prihovril – moja prvá interakcia bola s Dánom, ktorý mi dal veľmi priateľské rady a typy ohľadom života na Islande a poprial mi veľa šťastia. Na konci svojho pobytu som si uvedomila, že každá cestovateľská skúsenosť je spojená s ľuďmi, ktorých človek postretne. Vytvorenie si nových medzinárodných kamarátstiev prichádza s dôležitým poznaním o živote ako takom. A uvedomenie si toho, že som nebola jediná stratená a opustená bytosť, že sa tak všetci často cítime. Lebo vykročiť zo svojej komfortnej zóny, v ktorej dennodenne žijeme prichádza s pocitom zmätenosti a opustenosti. Ale práve to potrebujeme. Tie nové poznatky som si nezobrala iba z kníh, či zo svojej práce, ktorou som sa zaoberala – i keď mám pocit, že to vo mne vzbudilo spiacu silu Vikingov, že som sa naučila stáť si sebavedomejšie za tým, kto som a za čím idem, pochopila som, prečo je také dôležité sa zaoberať tým, čo už bolo a čím všetkým nám môžu poslúžiť texty, knihy, zvyklosti iných kultúr, aké fascinujúce je zaboriť sa do sveta neznámeho jazyka – ale k tomu všetkému sa pripojili aj iné dôležité veci, ktoré si dennodenne premietam vo svojej hlave. Sú to skúsenosti spojené so všetkými stretnutiami a rozhovormi s neznámymi ľuďmi, práve s tými, ktorí boli v tú istú chvíľu na tom istom mieste. A všetky miesta, ktoré som videla a navštívila – aj tie sa so mnou púšťali do rozhovorov. Všetko bolo iné, nič nebolo ľahké, často mi chýbal domov a nakoniec som plakala, že musím opustiť život, ktorý som si v tej vzdialenej krajine začala budovať. Nejde o to, že som sa obrátila o 180 stupňov a že by som sa bola zmenila. Viem len to, že po mesiaci si môžem povedať, že som to zvládla, že sa to dá, že je to možné, že je všetko možné. Že to bolo úžasné. A to mi dáva neskutočnú silu. Preto si myslím, že sa v živote nezaobídeme bez týchto výziev, že je potrebné vyhľadávať hory, ktoré musíme zdolať. Musíme, ak chceme niečo dosiahnuť. Som vďačná za to, že som mala príležitosť zakúsiť niečo takéto, že ma tento projekt stretol a kopol smerom k vrcholu, na ktorý som musela vyšplhať iba pomocou vlastných síl, ale bez prvého kopanca by som sa nikdy ani len nepohla. Nakoniec si vždy uvedomíme, že nám život ponúka mnoho príležitostí, či už vo forme projektov, zahraničných pobytov, stáží, nových výziev alebo nám ponúka šance len tak, hocikedy v každodennosti. Po tejto mobilite si vždy spomeniem na to, že na to mám a potom poviem áno, aj keď sa bojím. Odporúčam podobné skúsenosti každému, kto váha a kto sa bojí. Čím viac hôr zdoláme, tým sebavedomejšie budeme pritakávať tej ďalšej a napokon ich budeme vyhľadávať my sami. Hora s názvom pobyt na Islande zdolaná. Tak kde je tá ďalšia?

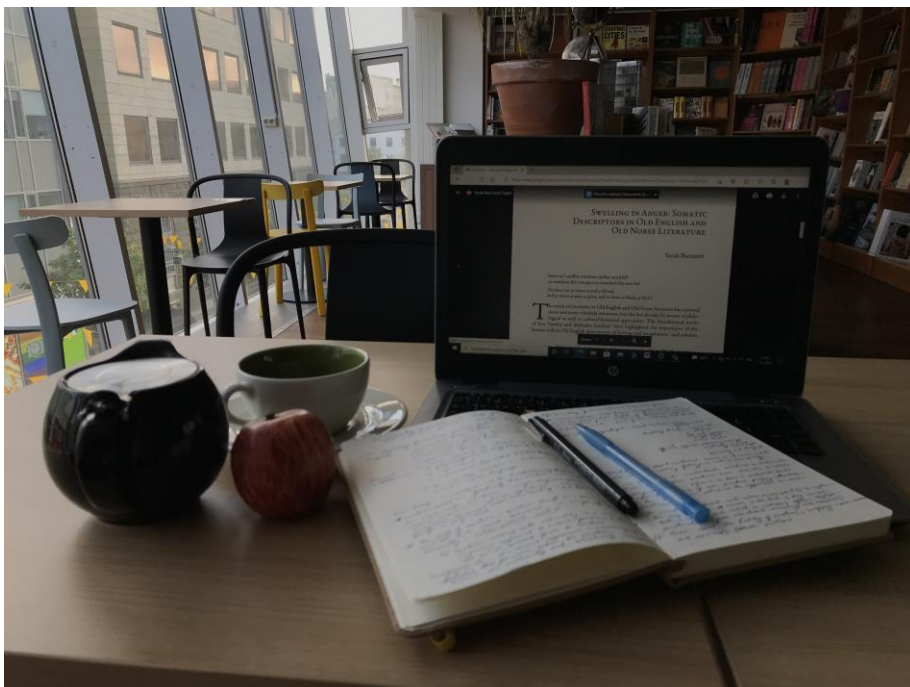

Krásy jazyka

Myšlienkový chaos

Zabávaj sa, keď môžeš

Kaviarne, knihy, práca